
GIMNAZIJSKI POUK KNJIŽEVNOSTI V LUČI PRENOVE IN POSODOBITVE

Posodobljeni gimnazijski učni načrt za slovenščino (2008) primerjamo s prenovljenim učnim načrtom za slovenski jezik in književnost iz leta 1996 in ugotavljamo, da se kontinuiteta pouka književnosti kaže v kompetenčnem pristopu, novost učnega načrta iz leta 2008 pa je poudarjeni sistemski pristop. Oba didaktična pristopa je začrtala Boža Krakar Vogel.

Ključne besede: pouk književnosti, gimnazijski učni načrt za slovenščino, kompetenčni pristop, sistemski pristop

Učni načrt za slovenščino za gimnazije je Predmetna komisija za posodabljanje učnega načrta pripravila leta 2008, izhajala je iz učnega načrta za slovenski jezik in književnost, ki je prvič izšel leta 1996. Posodobljeni učni načrt je bil sprejet na 110. seji Strokovnega sveta za splošno izobraževanje februarja 2008. Ponovna redakcija je bila opravljena leta 2010. Eden temeljnih povodov za posodabljanje učnega načrta iz leta 1996 (Krakar Vogel idr.: *Učni načrt za pouk slovenskega jezika in književnosti v gimnazijah in drugih štiriletnih srednjih šolah (560 ur)*) so bila evropska priporočila v zvezi s t. i. kompetenčnim pristopom (Borrell Fontelles idr. 2006). Zmožnosti opredeljujejo kot kombinacijo znanja, veščin in stališč, ustrežajočih okoliščinam (prav tam).

Učna načrta bomo primerjali z vidika časovne razporeditve učne snovi, književnih vsebin, elementov za interpretacijo in književnih obdobj. Podrobneje, tj. po naslovih in avtorjih, bomo analizirali pripovedno prozo (v obeh učnih načrtih je zastopana v večjem deležu kot pesništvo in dramatika). Temeljno raziskovalno vprašanje je:

kako/v čem se kaže kontinuiteta poučevanja književnosti v učnih načrtih in v čem nadgradnja.

Zasnova obeh učnih načrtov je pretežno literarnozgodovinska, možnost za obravnavo recepcijsko zanimivih vsebin se v obeh ponuja v prvem letniku v sklopu *Uvod v obravnavo književnosti*, v okviru katerega se predvideva obravnavna mladinske in žanrske književnosti ter besedil iz »nabora obveznih in prostoizbirnih besedil v tem učnem načrtu« (UN 2008: 17). Po sklopih si sledijo antična književnost, *Biblija* in književnost starega Orienta, evropski in slovenski srednji vek, renesančna književnost, slovenska reformacija, protireformacija in barok, evropski klasicizem in razsvetljenstvo, slovensko ljudsko slovstvo, razsvetljenstvo v slovenski književnosti, književnost evropske predromantike in romantike, romantika na Slovenskem, književnost evropskega realizma in naturalizma, slovenska književnost med romantiko in realizmom, evropska in slovenska moderna, svetovna in slovenska književnost v prvi polovici 20. stoletja ter književnost v drugi polovici 20. stoletja (posebej svetovna književnost ter slovensko pesništvo, pripovedništvo in dramatika). Posodobljeni UN 2008 se od UN 1996 razlikuje tudi v tem, da književne vsebine niso določene po posameznih letnikih, število ur za obravnavo posameznega sklopa ni določeno. Učitelj je tako pri časovni razporeditvi snovi kakor pri izbiri književnih vsebin bolj avtonomen. Na izbiro književnih vsebin lahko vplivajo tudi dijaki: ti v dogovoru z učiteljem »izbirajo med poševnicami znotraj vsake enote« (UN 2008: 45), kar vodi k uresničevanju enega temeljnih didaktičnih načel gimnazijskega pouka književnosti, tj. recepcijske sprejemljivosti (Žbogar 2014b: 19–20).

Pripovedna proza je v UN 1996 zastopana takole: v prvem letniku se v *Uvodnem literarnoteoretičnem sklopu* (10 ur) predvideva obravnavna vsaj dveh pripovednih besedil (Prežihov Voranc: *Doberdob* ter Cankar: *Kurent*), obvezni sta Homerjeva *Odiseja* (tudi za domače branje) ter ena biblijska zgodba (literarni pomen *Biblije*). Zbirka *Tisoč in ena noč* je izbirna. Obravnavana je renesančna zbirka *Dekameron* (*Novela o sokolu*), ob tem pa zgradba zbirke, pojem *novela* ter renesančne ideje. Izbirno so ponujene *Burka o jezičnem dohtarju*, Menartove *Srednjeveške pridige in balade*, v okviru ljudskega slovstva je obravnavana le poezija, pripovedništvo je prostoizbirno (*Kurent*, *Desetnica*). Ob pojmihi *viteški roman*, *roman* idr. je bilo obvezno obravnavati Cervantesovega *Don Kihota* (tudi za domače branje), prostoizbirno pa še Rabelaisov roman *Gargantua in Pantagruel* ter Jančarjevega *Galjota*. V drugem letniku so dijaki usvojili pojem *pisemski roman* ob Goethejevem *Wertherju*, prostoizbirno pa so spoznali še Rousseaujevo *Julijo ali Novo Heloizo*, roman *Junak našega časa* Lermontova ter Hugojevega *Notredamskega zvonarja*. Romantika na Slovenskem je predvidevala branje Prešernove poezije, prostoizbirno pa tudi Ciglerjevo *Srečo v nesreči*, *Roman o Prešernu* Ilke Vašte, Tavčarjev *Izza kongresa* ter *Cesto dveh cesarjev* Mire Mihelič. Realizem so gimnazijci spoznavali ob naslednjih delih: *Gospa Bovary* (Flaubert, tudi za domače branje), *Beznica* (Zola), *Plašč* (Gogolj, domače branje), *Vojna in mir* (Tolstoj), *Zločin in kazen* (Dostojevski). Prostoizbirna pripovedna besedila so bila Stendhalov roman *Rdeče in črno*, Balzacov *Oče Goriot* ali *Evgenija Grandetova* ali *Izgubljene iluzije* ali *Teta Liza*, Zolajev predgovor k romanu *Thérèse Raquin*, *Nana*, Stankovičeva *Nečista kri*, *Očetje in*

sinovi Turgenjeva ter Maupassantovo *Njeno življenje*. Slovenski realizem so dijaki spoznavali ob Levstikovem *Popotovanju iz Litije do Čateža*, Jurčičevem *Desetem bratu*, začetke slovenske novele ob Jurčičevi značajevki *Telečja pečenska*, poetični realizem ob Kersnikovi *Jari gospodi* (domače branje), prvoosebno pripoved pa ob Tavčarjevi *Višoški kroniki*, predvideni tudi za domače branje. Prostoizbirna slovenska realistična pripovedna dela so bila Jenkova *Tilka*, Kersnikov *Ciklamen* ali *Kmetske slike*, Tavčarjevo *Cvetje v jeseni* ali *V Zali* (*Amandus*), Muhoborci Milčinskega, Govekarjevo delo *V krvi* ter Kozakov *Šentpeter*. Nova romantika/moderna se je obravnavala v tretjem letniku: obvezno branje pripovednih besedil ni bilo predvideno, prostoizbirno sta bila ponujena Wildov roman *Slika Doriana Graya* in zbirka *Srečni kraljevič*. Obvezna branja slovenske moderne: Cankar: *Vinjete* (*Epilog*), *Na klancu* (domače branje), *Kurent*, *Hlapec Jernej*, *Podobe iz sanj* (*Kostanj posebne sorte*), prostoizbirna: *Martin Kačur*, *Hiša Marije Pomočnice*, Zofka Kveder: *Misterij žene* in Kraigher: *Kontrolor Škrobar*. V sklopu modernizem so bili Proustov *Combray*, Joyceov *Uliks* ter Kafkova *Preobrazba*, prostoizbirno pa še Hessejev *Stepni volk*. V sklopu slovenski pripovedni modernizem so bila obvezna dela: Pregljeva *Matkova Tina*, Prežihov *Boj na požiralniku* ali *Samorastniki*, Kranjčev *Režonja na svojem* ter Kosmačev *Tantadruj*, prostoizbirno: Pregljev *Plebanus Joannes*, Grumove *Matere*, Seliškarjeva *Pretrgana popisnica*, Kreftova *Velika puntarija* ali *Celjski grofje*, Ingoličeva *Pretrgana naveza*, Prežihova *Požganica*, Kosmačev *Pomladni dan* ali *Sreča in kruh*, Potrčevo delo *Na kmetih* ali *Krefli*, Kranjčevi *Strici so mi povedali*, Mannova *Smrt v Benetkah*, Andričev *Most na Drini*. Za domače branje so poleg romana *Na klancu* brali še zbirko *Pet novel* (Kosmač idr.). V četrtem letniku so bili obvezni Kocbekova *Votlina* in Črna *orhideja*, Zupanov vojni roman *Menuet za kitaro*, Kovačičevi *Prišleki*, Zidarjev *Sveti Pavel* ter Šeligov *Triptih Agate Schwarzkobler*, prostoizbirno pa še: Pahor: *Mesto v zalivu*, Simčič: *Človek na obeh straneh stene*, Rožanc: *Ljubezen*, Rebula: *Senčni ples*, Messner: *Skurne storije*, Lainšček: *Namesto koga roža cveti* ter Tomšič: *Oštrigeca*.

UN 2008 kot obvezno predpisuje branje vsaj enega kratkega pripovednega in enega lirskega besedila iz *Biblije*. V UN 1996 je bila za obravnavo predvidena le ena biblijska zgodba, sedaj je kot obvezno izbirno pripovedno besedilo predpisana še *Svatba v galilejski Kani*. Kot izbirna možnost je ob *Zgodbi o grbcu* ponujena *Sinuhejeva zgodba*. *Novela o sokolu* ni več edina obvezna izbira, možno je obravnavati tudi novelo *Andreuccio iz Perugia* ali *O bistroumni Filipi*. Namesto *Petra Klepca*, ki ga poglobljeno obravnavajo že v osnovni šoli, sta kot obvezni izbiri ponujeni *Kurent* ali *Sveti Lukež*. V sklopu evropske predromantike sta obvezni izbiri *Junak našega časa* Lermontova in Poejeva *Maska rdeče smrti*. Romantika na Slovenskem prinaša obvezno izbiro med Ciglerjevo *Srečo v nesreči*, *Nedolžnostjo in silo* J. Turnograjske ter Slomškovim delom *Blaže in Nežica v nedeljski šoli*. Kot obvezna izbira je dodana Cankarjeva *Skodelica kave*, ob Kafkovi *Preobrazbi* pa se kot alternativa predvidevata Mannova *Smrt v Benetkah* ter pojem moderna *novela*. Kosmačev *Tantadruj* ni več obveznoizbirni, namesto tega se ponuja novela *Sreča*, *Režonja na svojem* ostaja. Dodana je Bartolova zbirka *Al Araf*. Razširjen je nabor slovenskih pripovednih besedil druge polovice 20. stoletja: dodani so Kocbekova zbirka *Blažena krivda*, Jančarjeva zbirka *Smrt pri Mariji Snežni* ter Blatnikov *Zakon želje*.

Gimnazijcem je *UN* 1996 predpisoval obvezno branje sto sedmih leposlovnih besedil (v celoti ali po odlomkih), od tega je bilo osemnajst obveznih domačih branj. Obvezno je bilo branje štiriintridesetih pripovednih besedil, od tega osem domačih branj (ter maturitetni sklop, ki ga načrt ni predpisoval). *UN* 2008 je glede časovne razporeditve snovi, števila ur, namenjenih obravnavi posameznega besedila, ter predpisovanja obveznih besedil za obravnavo bistveno manj določen, zato je natančno število obveznih besedil, ur, ki naj jih učitelj nameni njihovi obravnavi, pa tudi razporeditev učne snovi težje določiti, prepuščeni so učiteljevi avtonomni izbiri. Sklop *Uvod v obravnavo književnosti* je povsem prostoizbiren, v okviru antične književnosti in v sklopu *Biblija in književnosti starega Orienta* so predpisana po štiri obvezna besedila, tri srednjeveška, po štiri renesančna besedila in besedila slovenske reformacije, tri besedila evropskega klasicizma in razsvetljenstva, tri slovenska ljudska, dve besedili slovenskega razsvetljenstva, pet evropske predromantike in romantike, petnajst slovenskih romantičnih (od tega štirinajst Prešernovih), pet besedil evropskega realizma in naturalizma, devet besedil iz obdobja med romantiko in realizmom na Slovenskem, tri besedila evropske moderne, deset slovenske moderne, sedem besedil svetovne književnosti v prvi polovici 20. stoletja, dvanajst slovenskih besedil prve polovice 20. stoletja, sedem besedil svetovne književnosti druge polovice 20. stoletja, devet pesmi, štiri pripovedna in štiri dramska besedila slovenskih avtorjev druge polovice 20. stoletja. Gimnazijci tako v šoli v celoti ali po odlomkih spoznajo najmanj sto osemnajst besedil (šteli smo, da v uvodnem sklopu učitelj obravnava vsaj eno besedilo), pri čemer za domače branje preberejo vsaj dvajset celotnih besedil («Domače branje v posameznem šolskem letu obsega najmanj pet celotnih besedil» (*UN* 2008: 45)). Gimnazijcu *UN* 2008 predpisuje branje vsaj sto osemintridesetih književnih besedil slovenske in svetovne književnosti, torej enaintrideset več kot *UN* 1996, kar je – predvidevamo – v skladu s ciljem književnega pouka: »V gimnaziji je književni pouk namenjen vzgoji kultiviranega bralca, bodočega izobraženca. To je bralec, ki v svoje razmišljanje o bralnem doživetju vključuje medbesedilno izkušnost, poznavanje literarnih pojavov in splošno kulturno razgledanost« (prav tam: 42). Ta cilj kaže na – v primerjavi z *UN* 1996 – sistemski pristop,¹ saj učni načrt 2008 navaja, kako naj uresničevanje v praksi poteka:

Razmerje med dejavno interpretacijo in **kontekstnimi** informacijami naj bi pri pouku bilo približno 60 odstotkov : 40 odstotkov, obravnava vsebinskih sklopov pa zasnovana po naslednjih korakih: kratek informativni uvod /.../, branje in tekstno-**kontekstna** interpretacija /.../, sinteza bralnih izkušenj in **kontekstnih** spoznanj ob koncu obravnave sklopa /poudarila A. Ž./ (Prav tam: 44.)

UN 1996 je v prvem letniku (po odlomkih ali v celoti) predpisoval obravnavo skupno enaintridesetih besedil, v drugem tridesetih, v tretjem letniku devetindvajsetih, pri čemer je v vsakem letniku predpisoval šest domačih branj, v četrtem letniku pa

¹ *UN* 1996 je poudarjal dejaven stik z leposlovjem, t. i. izkušnjsko interpretacijo, manj pozornosti pa je namenjal umeščanju pridobljenih informacij v literarni sistem. Zdi se, da skuša *UN* 2008 to pomanjkljivost odpraviti z eksplisitnimi navodili, kako naj kontekstualno (sistemsko) umeščanje dejansko poteka (besedilna analiza naj četrtino časa nameni kontekstualnemu umeščanju) (gl. Krakar Vogel in Blažić 2013).

sedemnajst obveznih besedil ter branje maturitetnega sklopa. V obeh učnih načrtih ima slovenska književnost v primerjavi s svetovno večji delež, dejstvo pa je, da UN 2008 predpisuje dvainsedemdeset slovenskih književnih besedil, torej skoraj deset odstotkov manj kot UN 1996. UN 2008 za domače branje predpisuje najmanj pet slovenskih besedil, tj. 25 %, kar pomeni, da se je delež slovenske književnosti skoraj razpolovil: UN 1996 je vključeval štiriinsedemdeset slovenskih del (od tega osem za domače branje), tj. 69 % (od tega 45 % slovenskih besedil za domače branje).

Glede na to, da je v UN 2008 višji delež leposlovnih besedil (tudi za deset odstotkov višji delež svetovne književnosti), primerjajmo oba učna načrta še z vidika števila in izbora romanov. Oba učna načrta predvidevata obravnavo romanov ob branju odlomkov, pa tudi v celoti. V UN 2008 je novo izbirno besedilo *Roman o Tristanu in Izoldi*, novosti so tudi romani, ki so bili prej prostoizbirni, sedaj pa so obvezni (poševnica pomeni izbirnost): La Fayette: *Kneginja Klevska/Racine: Fedra*, Swift: *Gulliverjeva potovanja/Voltaire: Kandid ali optimizem*, Rousseau: *Julija ali Nova Heloiza/Goethe: Trpljenje mladega Wertherja*, Lermontov: *Junak našega časa/Poe: Maska rdeče smrti*, Stendhal: *Rdeče in črno/Balzac: Oče Goriot/Flaubert: Gospa Bovary*, Gogolj: *Mrtve duše/Tolstoj: Vojna in mir/Dostojevski: Zločin in kazen*, Zola: *Beznica/Germinal*, Cankar: *Hiša Marije Pomočnice/Martin Kačur*, Izidor Cankar: *Spoti/Kraigher: Kontrolor Škrobar*, Woolf: *Gospa Dalloway* (v tem sklopu je novost pojem *ženska pisava*), Bulgakov: *Mojster in Margareta*, Kranjec: *Povest o dobrih ljudeh*, Bartol: *Alamut*, Hemingway: *Komu zvoni/Faulkner: Svetloba v avgustu*, Márquez: *Sto let samote/Morrison: Ljubljena*, Fowles: *Ženska francoskega poročnika/Süskind: Parfum/Calvino: Če neke zimske noči popotnik/Mahfouz: Pot med palačama*, Barnes: *Prerekanja*. Novi pojmi, povezani z romanom, so *roman (eksistencializma, magičnega realizma, postmodernistični, postkolonialni)*, *novi roman*, *novi roman*, *žanrski roman*; *potopisni, erotični, avtobiografski, antiutopični, kriminalni, znanstvenofantastični roman*. Sklop slovenskega pripovedništva v drugi polovici 20. stoletja kot obveznoizbirna besedila predvideva še dela *Severni sij/Posmehljivo poželenje/Katarina, pav in jezuit* (Jančar), Bojetu: *Filio ni doma/Lainšček: Ki jo je megla prinesla/Blatnik: Plamenice in solze*.

Gimnazijci v štirih letih za domače branje preberejo vsaj en realistični ali naturalistični roman, če pa med ponujenimi izbirami za domače branje vedno izberejo roman, potem pa še tri romane (lahko tudi več, saj se v vsakem letniku poleg obveznih izbirnih besedil predvideva obravnava še enega ali dveh prostoizbirnih besedil v vsakem letniku, v zaključnem letniku pa tudi branje maturitetnih besedil). Čeprav se torej nabor romanov, pa tudi literarnoteoretskih pojmov, povezanih z romanom, v primerjavi z UN 1996 povečuje, pa ostaja število obveznih in v celoti doma prebranih romanov približno enako (prej tri, sedaj največ štiri).

Sklenemo lahko, da UN 2008 poleg kompetenčnega pristopa intenzivneje vgrajuje tudi t. i. sistemski pristop (gl. Krakar Vogel in Blažić 2013). Kompetenčni pristop izhaja iz izkustvenega pouka, pri čemer izkušnje razumemo kot »zaznave in doživetja, predelane v celovitem procesu usvajanja ob pomoči simboličnih oblik;

na podlagi te predelave se pri posamezniku utrdijo v nove vzorce razumevanja in ravnanja in se izrazijo v stališčih posameznika» (Jank in Meyer 2006: 245). Pri pouku književnosti to pomeni, da analizo književnega besedila izpeljujemo iz t. i. doživljajskega branja (Žbogar 2014a: 551–552), tj. iz bralčevih vtisov, občutij, čustev, izkušenj, ki se ob vživljanju v literarni svet aktivirajo, nadgrajujemo pa s kognitivnim/kritičnim branjem (prav tam: 552), ki se aktivira ob ponovnem (večkratnem) interpretativnem in logično-analitičnem branju literarnega besedila. Tako učenje terja samostojno raziskovalno delo dijakov, pa tudi smiselno uporabo kontekstualnih podatkov, s katerimi doživljajski bralni odziv objektivno, razumsko osmislijo z literarnosistemskimi informacijami. To z drugimi besedami imenujemo konstruktivistično učenje. Konstruktivistično naravnani pouk zahteva miselno dejavnega dijaka, ki znanje gradi oz. konstruira z lastnim naporom (Marentič Požarnik 2003), torej s samostojnim raziskovalnim delom. Slednje se pri pouku književnosti najintenzivneje udejanja preko problemsko-ustvarjalnega pouka (Žbogar 2007: 55–66, 2013: 93–119). Tak pouk izhaja iz književnega problema (kognitivne neznanke): dijaki ga rešujejo relativno samostojno. Didaktični načeli, ki se pri tem uresničujeta, sta problemskost (Žbogar 2014b: 20–23) in ustvarjalnost (prav tam: 25–26). Namen takega pouka je intenzivno razvijanje procesno-razvojnih ciljev književnega pouka, kakor jih predvideva *UN* 2008 (16–17), in sicer razvijanje zmožnosti branja in interpretiranja književnih besedil, kritične aktualizacije, razvijanje (splošne) sporazumevalne zmožnosti, pridobivanje književnega znanja in širjenje spoznanj o književnosti, njihovo umeščanje v širši kulturnorazvojni kontekst. Problemsko-ustvarjalni pouk poudarja razvijanje književnih zmožnosti/kompetenc, zlasti kulturne in sporazumevalne ter zmožnosti medpredmetnega povezovanja (Žbogar 2013: 22–47), pa tudi literarnega branja, kot nadstandard pa še ustvarjalnega branja in pisanja. Spodbuja kritično mišljenje, vrednotenje (kar razumemo kot zmožnost problemskega razmišljanja) in ustvarjalnost (katerega predpogoj je razvita zmožnost vrednotenja in sintetiziranja spoznanj). Problemsko-ustvarjalni pouk učinkoviteje razvija kritično/kognitivno branje, izhajajoč iz prvotnega doživljajskega odzivanja na prebrano, torej iz izkustvenega učenja, a ob upoštevanju, da lahko pretirano poudarjanje izkušenj in manjko literarnosistemskega umeščanja privedeta k nesistematično zgrajenemu in razpršenemu književnemu znanju. Književno znanje – teoretično, zgodovinsko in znanje pomožnih ved – naj gimnazijski pouk književnosti razvija sistematično in sistemsko (Žbogar 2014b: 23–25), izhajajoč iz znanja posameznosti (reprodukcije, obnovitve informacij, njihovega prepoznavanja). Od znanja posameznosti sistematično prehajamo k razvijanju literarnega sistema, kar vodi k razvejanemu splošnemu književnemu znanju (torej poznavanju in razumevanju vzročno-posledičnih razmerij med literarnovednimi podatki). Pridobivanje književnega znanja širi kulturno razgledanost in poznavanje kulturnorazvojnega konteksta, posledično krepi individualno, nacionalno in globalno identiteto, spodbuja strpnost do drugih in drugačnih (Žbogar 2010: 349–360) ter zvišuje zmožnost kritične aktualizacije.² Kompetenčni pristop, načrtan v evropski direktivi (2006), je Boža Krakar Vogel razvejano utemeljila že leta 1992 v svoji

² Dijaki »vrednotijo pomen književnih obdobij, smeri, poetik in del za kulturni razvoj in jih aktualizirajo s stališča osebne in družbene izkušnje« (*UN* 2008: 17).

doktorski disertaciji (uporablja termin *književne sposobnosti*), po njeni zaslugi je bil v slovenski gimnazijski pouk književnosti vgrajen že z UN 1996. Ugotavljamo, da je tudi posodobljeni UN 2008 korak pred evropskimi trendi. Sicer še vedno poudarja književne zmožnosti/kompetence (sposobnosti), a se z osmišljanjem književnega znanja in poznavanja kulturnorazvojnega konteksta obrača k t. i. sistemskemu pristopu (Krakar Vogel in Blažič 2013), ki stremi k razvijanju kulturnih in medkulturnih zmožnosti, kreptvi kulturne identitete in razvejani širši razgledanosti: cilj gimnazijskega književnega pouka je namreč »vzgoja kultiviranega bralca, bodočega izobraženca« (UN 2008: 42; gl. Žbogar 2010: 349–360). Z zanimanjem bomo spremljali, ali bo evropska direktiva v naslednjem desetletju poudarjala prav sistemski pristop. Nakazuje ga *Evropski literarni okvir* (2013).

Vira

UN 1996 = Krakar Vogel, Boža, idr., 1996: *Učni načrt za pouk slovenskega jezika in književnosti v gimnazijah in drugih štiriletnih srednjih šolah (560 ur)*. Ljubljana: Zavod RS za šolstvo in šport.

UN 2008 = Krakar Vogel, Boža, idr., 2008: *Učni načrt. Slovenščina: gimnazija: splošna, klasična, strokovna gimnazija: obvezni predmet in matura (560 ur)*. <http://www.mss.gov.si/fileadmin/mss.gov.si/pageuploads/podrocje/ss/programi/2008/Gimnazije/UN_SLOVENSČINA_gimn.pdf>. (Dostop 13. 4. 2015.)

Literatura

Borrell Fontelles, Josep, idr., 2006: Priporočilo Evropskega parlamenta in Sveta o ključnih kompetencah za vseživljenjsko učenje. *Uradni list EU* 2006/962/ES L 394/10, 18. december.

Evropski literarni okvir 2013 = Literary Framework for teachers in secondary education, 2013: <<http://www.literaryframework.eu>>. (Dostop 13. 4. 2015.)

Jank, Werner, in Meyer, Hilbert, 2006: *Didaktični modeli*. Ljubljana: Zavod Republike Slovenije za šolstvo.

Krakar Vogel, Boža, in Blažič, Milena Mileva, 2013: *Sistemska didaktika književnosti v teoriji in praksi*. Ljubljana: Pedagoški inštitut.

Krakar Vogel, Boža, 1992: *Novejši slovenski pogledi na pouk književnosti kot dejavnik sooblikovanja njegovih smotrov, metod in vsebin: doktorska disertacija*. Ljubljana: Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani.

Marentič Požarnik, Barica, 2003: *Psihologija učenja in pouka*. Ljubljana: DZS.

Žbogar, Alenka, 2007: Za dejaven pouk književnosti. *Jezik in slovstvo* 52/1. 55–66.

Žbogar, Alenka, 2010: Kulturna identiteta in postmoderna družba pri pouku književnosti. *Slavistična revija* 58/3. 349–360.

Žbogar, Alenka, 2013: *Iz didaktike slovenščine*. Ljubljana: Slavistično društvo Slovenije (Slavistična knjižnica 18).

Žbogar, Alenka, 2014a: Literarno branje in mladostniki. *Recepcija slovenske književnosti*. Ljubljana: Center za slovenščino kot drugi/tuji jezik (Obdobja 33). 551–557.

Žbogar, Alenka, 2014b: Temeljna didaktična načela gimnazijskega pouka književnosti. *Pedagoška obzorja/Didactica Slovenica* 29/3–4. 18–30.